

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΥΜΟΥΤΣΑΝΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 66ο - ΤΕΥΧΟΣ 707 ●
● ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2024 ●
■

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Οἱ τρεῖς γενιές

Από ἀγκάλη σέ ἀγκάλη. Ἀπό τό σπίτι στό Ναό! Ἀπό τό Ναό στό σπίτι!
Τίς μετακινήσεις αὐτές τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ βλέπουμε στήν Ὑπαπαντή. Τί
σημαίνει;

Ὑπαπαντή = Ὑποδοχή.

● Σ' ἓνα σπίτι φιλοξενοῦνται ὅλες οἱ ἡλικίες. Ἔχουμε τήν πρώτη γε-
νια. Εἶναι τά παιδιά. Ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡ θερμή φωλιά, πού κουρνιαίζουν
καί μεγαλώνουν τά χελιδόνια τῆς ἀνοιξης, τά παιδιά.

● Ἔχουμε τή δεύτερη γενιά. Εἶναι οἱ γονεῖς, ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα.

● Ἔχουμε καί τήν τρίτη γενιά, τοὺς παπποῦδες καί τίς γιαγιάδες.

Ὅταν ἡ πρώτη γενιά περνάει τό κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ, ἡ τρίτη ἐτοιμάζεται νά
περάσει τό κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ γιά νά βγῆ, νά «πληρώσει» τό χρόνο καί νά
βρεθῆ στή ζωή, πού λέγεται αἰωνιότητα.

● Γιά τά παιδιά ὑπάρχει ἡ ὑπαπαντή τῆς γῆς.

● Γιά τοὺς γέροντες ὑπάρχει ἡ ὑπαπαντή τοῦ οὐρανοῦ.

● Ἀπό τήν ἀγκαλιά τοῦ οὐρανοῦ, πού λέγεται σχέδιο τοῦ Θεοῦ, στήν
πρώτη ἀγκαλιά τῆς γῆς, στήν κυοφορία.

● Ἀπό τήν κυοφορία, στήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας. Πρόκειται γιά τή μάνα
τήν βρεφοκρατοῦσα.

● Ἀπό τήν μητέρα, στήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται γιά τόν
πρῶτο ἐκκλησιασμό, τόν γνωστό ὡς σαραντισμό.

● Ἀπό τήν ἀγκαλιά τοῦ «τεσσαρανοθήμερου» ἐκκλησιασμοῦ, στήν ἀγ-
καλιά τῆς παιδικῆς πίστεως.

● Ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς παιδικῆς λατρείας, στήν ἀγκαλιά τῆς νεα-
ρικῆς ὠριμότητας.

● Ἀπό τήν ἀγκαλιά τοῦ χρόνου, στήν ἀγκαλιά τοῦ θανάτου.

• Και από την αγκαλιά του θανάτου στην αγκαλιά του Θεού! Από τον Θεό, διά του Θεού, στον Θεό.

* * *

Αυτό τον κύκλο βλέπουμε στην συγκινητική έορτή της *Ύπαπαντης*. Ο Χριστός, μικρό βρέφος, αγκαλοφορούμενος, φέρεται στο Ναό. Από αγκαλιά σε αγκαλιά.

— Η πρώτη αγκαλιά, απ' όπου ξεκινάει η ζωή του Χριστού, ως Θεάνθρωπου, είναι η προαιώνιος βουλή του Θεού· τό σχέδιο του Θεού να στείλη τον Υιό Του στη γη (Γαλ. δ' 4).

— Από την αγκαλιά της βουλής του Θεού ο Ίησους Χριστός στην αγκαλιά της σαρκώσεως. Σχηματίζεται μικρό βρέφος ως Θεάνθρωπος και αναπαύεται στην κοιλία της Παρθένου Μητέρας Του.

— Από την αγκαλιά της άσπόρου συλληψίως και θείας ένανθρωπήσεως, στην αγκαλιά της γεννήσεως. Ποτέ αγκαλιά μητέρας δέν ήταν τόσο τρυφερή, όσο η αγκαλιά της Παναγίας Μητρός. Στή μυθολογία λέγεται, ότι ο Άτλας σήκωνε όλόκληρη τη γη. Φανταστήτε κάποιον, να σηκώνη στα χέρια του τον Άτλαντα, πού σηκώνει όλη την κτίσι!

Ο Χριστός δέν είναι κάποιος μυθικός Άτλας. Είναι ο άληθινός Θεός, ο παντοδύναμος Κύριος. Είναι ο πραιώνιος Θεός, «ο νηπιάσας» για μās.

Βαστάζει τά σύμπαντα. Σηκώνει και όλη την ανθρώπινη κοινωνία.

Σηκώνει και τίς άμαρτίες όλου του κόσμου.

Πώς, λοιπόν, να μή τρέμουν από συγκίνησι τά χέρια της Θεοτόκου, όταν βαστάξη τον Κτίστη και Δημιουργό του παντός, τον αίροντα τίς άμαρτίες του κόσμου; Η Κόρη της Ναζαρέτ «βαστάζει τον βαστάζοντα πάντα».

— Από την αγκαλιά της Παναγίας

Μητέρας στην αγκαλιά του πρεσβύτου Συμεών (Λουκ. β' 25-35).

* * *

Παππούς και γιαγιά

• Ο Συμεών είναι ο εκπρόσωπος της τρίτης γενιάς. Και όχι μόνο ο Συμεών, αλλά και η Άννα, η σεβασμία χήρα των 84 έτών, πού κι αυτή βρισκόταν στο Ναό (Λουκ. β' 36-38). Ένας παππούς και μία γιαγιά. Όλοι έχουν τη θέση τους.

• Γιατί υπάρχουν ο παππούς και η γιαγιά; Για να καμαρώνουν και να εύλογοϋν τούς νεωτέρους, τίς μητέρες και τούς πατέρες, τά παιδιά, τά μικρά και τά μεγαλύτερα, μέσα στον έμψυχο Ναό πού λέγεται οικογένεια. Ο Συμεών «έδέξατο τον Χριστόν εις τάς αγκάλας αυτού και εύλόγησε τον Θεόν» (Λουκ. β' 28). Είδε ένα παιδί, και εύλόγησε, δόξασε δηλαδή τον Θεό. Ο Χριστός βέβαια είναι τό Νέο Παιδί.

• Άλλά και κάθε παιδί είναι εικόνα του Χριστού. Υπάρχουν γιαγιάδες και παππούδες, πού, όταν πληροφορηθούν ότι η κόρη ή η νύφη τους έχη μείνει έγκυος, δέν δοξάζουν τον Θεό, αλλά και συνιστοϋν όχι ύπαπαντή, αλλά καταστροφή του βρέφους· όχι ύποδοχή, άλλ' έξωσι του παιδιού από την πιό φιλόξενη οικία πού είναι η μήτρα της κυοφορίας.

— Γιατί, παιδί μου, έκανες έκτρωσι και σκότωσες τό σπλάχνο σου; ρώτησε ο πνευματικός νεαρή μητέρα.

Κι εκείνη, κλαίγοντας για τό τρομερό κακό, για τό φονικό, είπε:

— Φταίω, πάτερ! Φταίω κι εγώ. Άλλά φταίει κι η πεθερά μου. Δέν την άντεχα. Μοϋ φώναζε συνεχώς και μ' έσπρωχνε να πάω να τό ρίξω...!

• Γιατί υπάρχουν ο παππούς και η γιαγιά; Για να παραμερίζουν και να παραχωροϋν τη θέση τους στους νεωτέρους. Ο Συμεών, μόλις ύποδέχτηκε

τόν Χριστό, αναφώνησε: «*Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν σου, Δέσποτα...*» (Λουκ. β' 29). Παίρνει ἀπολυτήριο.

Τότε θά εἶναι ἡ ἀποχώρησίς μας εὐλογημένη, ὅταν θά ἔχουμε ὑποδεχθῆ τόν Χριστό, ὅταν κάθε λειτουργία εἶναι γιά μᾶς ἡ οὐράνια ὑπαπαντή, ἡ ὑποδοχή τοῦ «*Βασιλέως τῶν ὄλων*», ἰδίως μέ τήν θεία Κοινωνία.

* * *

● Οἱ γονεῖς, καί μάλιστα ἡ μητέρα, ὑπάρχει γιά νά ἐτοιμάζῃ τήν ὑποδοχή τῶν παιδιῶν στή ζωή. Ἡ ἑορτή τῆς Ὑπαπαντῆς θεωρεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησία «*ἐορτή τῆς μητέρας*».

● *Μητέρα!* Μεγάλο ὄνομα καί πρᾶγμα. Μητέρα! Μεγάλη τιμή, ἀλλά καί μεγάλη εὐθύνη.

Τιμή! Δέχεται τό μεγαλύτερο δῶρο.

Θαῦμα τό παιδί. Θαῦμα ἡ σύλληψις καί ἡ κνοφορία του, θαῦμα ἡ γέννησίς του. Θαῦμα ἡ ἀνάπτυξις του. Ἡ ἀθάνα παρουσία του. Χωρίς τό παιδί δέν θά εἶχαμε ἀνανέωσι τῆς ζωῆς. Ἄν στερέψῃ τό θαῦμα τῆς παιδοποιίας, τό ποτάμι τῆς ζωῆς θά σταματήσει.

● Ἀπό ὅλες τίς γιορτές ἐκεῖνη πού ἔχει στά περισσότερα σπίτια *καταργηθῆ*, εἶναι ἡ Ὑπαπαντή. Ἐξω ἀπό τά περισσότερα ἑλληνικά σπίτια ὑπάρχει ἀόρατη ἀπαγορευτική πινακίδα:

— *Ὅχι στήν Ὑπαπαντή! Ὅχι στήν ὑποδοχή ἄλλων παιδιῶν! Δέν ὑπάρχει ἀγκαλιά γιά ἄλλο παιδί. Δέν ὑπάρχει κούνια γιά ἄλλα παιδιά.*

● Τό παιδί! Προσοχή στό παιδί! Ὁ μικρός αὐτός Χριστός χτυπάει τήν πόρτα. Θέλει νά μπῆ στό σπίτι ὡς μέλος τῆς οἰκογένειας. Θέλει νά μπῆ στόν κοινωνικό στίβο. Θέλει νά μπῆ στή ζωή. Ὅλα γιά τό παιδί! Ἴσοδυναμεῖ μέ τό «*Ὅλα γιά τό Χριστό!*»

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Λαμπρός θεολόγος

† Θεόδωρος Γεωργόπουλος

Στίς 31 Δεκεμβρίου ἐξεδήμησε γιά τούς οὐρανοὺς ἕνας σπουδαῖος θεράπων

τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης, ὁ καθηγητής Θεόδωρος Γεωργόπουλος. Στό μεταίχμιο τοῦ χρόνου ἦλθε ὁ ἄγγελός του καί τοῦ χαμογέλασε. Τόν πῆρε στά φτερά του καί τόν ἀνέβασε στόν «οἶκο τοῦ Πατρός», στή χρυσή βασιλεία τῆς αἰωνιότητος.

Ἄθόρυβος στή ζωή του. Γνωστός μόνο στούς παλαιούς συμφοιτητές του (εἰσήλθε στό Πανεπιστήμιο τό 1953) καί στούς πληθθεῖς μαθητές του, πού τόν λάτρευαν.

● Διακρίθηκε στίς πανεπιστημιακές σπουδές. Ἀκολουθοῦσε στίς πρωτεῖες τόν μακαριστό φίλο του Νικόλ. Σωτηρόπουλο.

● Ἀγάπησε φλογερά τόν Κύριό μας καί ἀφωσιώθηκε πλήρως σ' Αὐτόν. Ἐν μέσῳ πολλῶν ἐμποδίων κατόρθωσε ν' ἀναδειχθῆ ὄντως πατερική μορφή.

● Φίλος τῆς Ἁγίας Γραφῆς, γνώστης τῆς Πατερικῆς Γραμματείας, ἀλλά καί εὐαίσθητος μελετητής τῆς λογοτεχνίας, ἔμεινε παροιμιώδης διδάσκαλος.

● Λεπτός στούς τρόπους, ἀλλά καί ἀμετακίνητος στήν Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, κόσμησε πολλούς ἄμβωνες Ναῶν μέ τά περίοπτα κηρύγματά του.

● Ἐφυγε στήν ἡλικία τῶν 90 ἐτῶν. Χωρίς ἐπίγειες τιμές. Ἐκτός ἐλαχίστων συγγενικῶν του προσώπων καί 2-3 φίλων του, κανείς δέν πληροφορήθηκε τήν ἐξόδο του ἐκ τῆς ματαιότητος καί τήν ἐξόδιο γιά τήν ψυχή του ἀκολουθία.

● Σταθερός στήν πίστι, μειλίχιος στήν ἐπικοινωνία του. Ἀγαθός ἀνὴρ στήν καρδιά, πλούσιος σέ ἀγάπη καί φιλανθρωπία. Ἡ ἐπί γῆς παρουσία του ἦταν στολίδι καί ἄνθος μυρίπνοο.

π. Δ. Α.

*Ἀπό τό ὑπέρ φύσιν, τήν ἀγιότητα,
στό κατά φύσιν, τήν κανονικότητα.
Καί ἀπό τό κατά φύσιν
στό παρά φύσιν, τήν διαστροφή!*

Στή φρίκη τῶν ἀνωμάτων ἀπαιτήσεων ἀκούστηκαν καί φωνές θεϊκῆς ἀρμονίας. Ἡ φρίκη: Νά παντρεύονται ἄντρες μέ ἄντρες καί γυναῖκες μέ γυναῖκες!!! Νά ἀποκτηνωθῆ, δηλαδή, ἡ ἄλλοτε φυσιολογική κοινωνία καί νά ἀποδομηθῆ ἡ φυσιολογική οἰκογένεια. Αὐτό ζητοῦν μέ πείσμα οἱ ἀνώμαλοι, οἱ ὁμοφυλόφιλοι!!!

Στή συνέχεια δημοσιεύουμε λίγα ἀπό τά πολλά κείμενα μέ ρουνεχῆ φωνή, μέ καθαρή ἐπιχειρηματολογία, μέ μαρτυρία ὑπέρ τῆς κατά Θεόν οἰκογενείας.

***Ἡ ἱεραρχία τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος***

Ἡ νομοθετική πρωτοβουλία τῆς κυβέρνησης σχετικά μέ τόν γάμο γιά ὁμόφυλα ζευγάρια προωθείται μέ τήν δικαιολογία ὅτι τακτοποιεῖ ἐκκρεμότητες, ικανοποιεῖ αἰτήματα ἰσοπολιτείας καί δικαιωμάτων ὀριζμένων πολιτῶν.

Ἀρχικά, εἶναι ἀβάσιμος ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ γάμος ἀποτελεῖ ἀπλῶς μία νομική κατασκευή θεμελιωμένη στήν ἀρμοδιότητα τοῦ νομοθέτη ἢ στή θέληση ἐπί μέρους ὁμάδων πολιτῶν, ἐπί τῆ βάσει τοῦ σεξουαλικοῦ τους προσανατολισμοῦ ἢ ἐν γένει τῶν ἐπιλογῶν τους.

Εἶναι ἐπίσης ἀβάσιμη ἡ ἐπιχειρηματολογία, πού ἐπικαλεῖται ἴσα δικαιώματα μεταξύ πολιτῶν, διότι τό **ἑτερόφυλο ζευγάρι** καί τό **ὁμόφυλο ζευγάρι** εἶναι πραγματικότητες ἀνόμοιες.

Συγκεκριμένα, ἡ πρόταση τῆς κυβέρνη-

σης ἀλλάζει τόν ὀρισμό τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογένειας, γεγονός πού ἀγγίζει ὅλη τήν ἐλληνική κοινωνία, ὅλες τίς οἰκογένειες, ὅλους τοὺς πολίτες, ὅλους τοὺς γονεῖς, ὅλα τά παιδιά, καί ἐν γένει τά κοινωνικά ἦθη. Στήν προκειμένη περίπτωση ἀλλάζει τήν ἔννοια τῆς γονικῆς εὐθύνης. Ἀλλάζει τήν ἔννοια τοῦ **πατέρα** καί τῆς **μητέρας** καί τῆς εὐθύνης τους στήν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τους.

Ἀλλάζει τή συγκρότηση τῆς οἰκογενείας καί τήν συμβολή τῶν δύο βιολογικῶν γονέων στήν οἰκογενειακή ζωή. Ἡ ὑπό συζήτηση νομοθετική πρόταση ἀρνεῖται στά παιδιά τό δικαίωμα νά ζοῦν μέ **πατέρα** καί **μητέρα**. Ἀρνεῖται τό πρότυπο τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας, τήν ἑτερότητα πού συγκροτεῖ τόν ἀνθρώπινο ψυχισμό. Ἀρνεῖται στά παιδιά τή γνώση τῆς καταγωγῆς τους. Εἰσάγει νέα νοοτροπία καί φρόνημα στήν παιδεία καί στά σχολεῖα τῆς χώρας μας.

Ἡ ρύθμιση ἐκκρεμοτήτων, πού ἀφοροῦν στά παιδιά πού βρέθηκαν γιά διαφόρους λόγους στήν εὐθύνη ὁμοφύλων ζευγαριῶν, θά μπορούσαν νά τακτοποιηθοῦν μέ νομοθετικές ρυμίσεις χωρίς νά υἱοθετεῖται ὁ γάμος γιά ὁμόφυλα ζευγάρια, μέ ἀλλαγές πού δέν ἔχουν προηγουμένο στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἡ ἐν λόγω πρόταση εἶναι μία **ὀπισθοδρόμηση** στόν νομικό μας πολιτισμό· ὀπισθοδρόμηση στά χρηστά ἦθη. Εἶναι σημεῖο παρακμῆς τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, κάθε κοινωνίας πού θέλει νά ὀνομάζεται ἀνθρώπινη. Εἶναι προϊόν ἀ-

λαζονείας, πού δέν γνωρίζει ὅρια στήν ἀτομική ἐπιθυμία καί θέληση.

Μᾶς προβληματίζει ἡ ὑποχωρητικότητα τοῦ πολιτικοῦ μας κόσμου στίς ἐπιθυμίες καί τά κελεύσματα μιᾶς συγκροimenής προωθούμενης διεθνῶς ιδεολογικῆς τάσης. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι χώρα μέ μακράιωνα παράδοση, πού τροφοδότησε πολιτισμικά τόν εὐρωπαϊκό καί τόν παγκόσμιο πολιτισμό. Δέν μπορεί νά ἀρνεῖται τήν παράδοση καί τήν ταυτότητά της καί νά ὑποτάσσεται σέ ιδεολογικές προτάσεις καί ἀντιλήψεις χωρίς ἠθικό ὑπόβαθρο, χωρίς εὐαισθησία στήν πολιτιστική καί θρησκευτική κληρονομιά.

Ὁμολογοῦμε ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι, ὅποια κι ἂν εἶναι ἡ κατάσταση καί ἡ ζωή τους, καλοῦνται μέ τήν ἴδια ἀγάπη ἀπό τόν Θεό νά γνωρίσουν καί νά δεχθοῦν τήν ἐν Χριστῷ δωρεά τῆς πληρότητας τῆς ζωῆς. Αὐτή τήν κλήση ὅλοι οἱ χριστιανοί ὀφείλουμε νά τήν ἔχουμε πρό ὀφθαλμῶν. Πέραν τούτου, ὀφείλουμε ἐπίσης νά ἐξηγήσουμε τί συν-εργεῖ στήν κατά Θεόν ὀλοκλήρωση τοῦ ἀνθρώπου καί τί ἀντιμάχεται αὐτήν, σύμφωνα μέ τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ καί τήν ἱστορική ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας.

Θέλουμε συνεπῶς νά δηλώσουμε *τήν πλήρη ἀντίθεσή μας* στήν ἀλλαγὴ τοῦ νοήματος τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογένειας, πού ἐπιχειρεῖται νά ἐπιβληθεῖ στήν κοινωνία. Ἐπαναλαμβάνουμε, ὅτι ὁ γάμος εἶναι δεσμός *ἑνός ἀνδρα καί μιᾶς γυναίκα*, ἀποκλειστικός καί μόνιμος, φυσικός καρπός του εἶναι τά παιδιά, στήν ἀνατροφή τῶν ὁποίων ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα ἔχουν κοινές καί ἀναφαιρέτες ὑποχρεώσεις, τίς ὁποῖες τό κράτος ὀφείλει νά σέβεται, δεδομένου ὅτι προϋπάρχουν καί αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Θέλουμε νά τονίσουμε, ὅτι ἡ κλήση στόν γάμο ἐγγράφεται στήν ἴδια τή φύση τοῦ ἀνδρα καί τῆς γυναίκα, ὅπως

πλάστηκαν ἀπό τόν Δημιουργό..., ἔστω κι ἂν ἡ ἱερότητα αὐτοῦ τοῦ θεσμοῦ δέν εἶναι ἐμφανῆς παντοῦ μέ τόν ἴδιο τρόπο. Ὑπάρχει ὡστόσο σέ ὅλους τούς πολιτισμούς ἡ αἴσθηση τοῦ μεγαλείου τῆς ἔνωσης τοῦ γάμου. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας συνδέεται στενά μέ τήν ἐπιτυχή ἔνωση τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογένειας.

Ὁ συνειδητός χριστιανός, ὁ συνεπῆς πιστός, ἀλλά καί ὁ πολίτης καλῆς θελήσεως, ἐπειδὴ ἀκριβῶς πιστεύει στή θεμελιώδη σημασία καί ἱερότητα τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογένειας, δέν μπορεί νά ἀποδεχθεῖ τίς κοινωνικά ἐπιζήμιες ρυθμίσεις τῆς ἐξαγγελθείσας νομοθετικῆς πρωτοβουλίας.

Ψήφισμα Μητροπ. Ναυπάκτου

¶ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιά τόν γάμο ἀναλύεται στήν Δογματική της καί ἔχει διατυπωθῆ θαυμάσια στά τελούμενα καί στίς εὐχές κατά τό **μυστήριο τοῦ γάμου**. Ἐκεῖ φαίνεται εὐδιὰκριτα τόσο ἡ θεολογία, ὅσο καί ἡ ποιμαντική τοῦ γάμου ὡς ἀρχῆς τῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία συνδέεται μέ τήν Ἐκκλησία, τόν ἱερό Ναό, τό Βάπτισμα, τό Χρῆσμα καί τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Ὑπάρχει ἀλληλοεξάρτησης μεταξὺ τῶν Μυστηρίων, ὅπως σαφέστατα φαίνεται στό Εὐχολόγιο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεί νά δεχθῆ ἄλλη μορφή γάμου καί οἰκογενείας, πολλῶ δέ μᾶλλον τήν μορφή ὁμοφυλοφίλων, ἀφοῦ μέ τήν ὅλη ἀγωγή της **θεραπεύει τά πάθη. Δέν τά καλύπτει** οὔτε τά ἐγκρίνει, διότι, πέραν τῶν ἄλλων, μέ τήν νομοθέτηση γάμου ὁμοφυλοφίλων ἀλλάζει ριζικά τό πνευματικό καί πολιτιστικό πρότυπο τῆς οἰκογένειας.

Αὐτή ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καλύπτεται ἀπό τόν περιφέρημο ὀρισμὸ τοῦ

Μοδεστίνου, Ρωμαίου νομοδιδασκάλου του 3ου αϊ., σύμφωνα με τον όποιο: «Γάμος ἐστίν ἔνωσις ἀνδρός καί γυναικός καί συγκλήρωσις βίου παντός, θείου τε καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία».

Αὐτή εἶναι ἡ ἀκρίβεια, ἡ δέ οἰκονομία ἀσκεῖται σέ ὠρισμένα ὅρια καί μέ ὠρισμένες προϋποθέσεις, ὅταν μάλιστα ὑπάρχει μετάνοια.

Ἡ Πολιτεία ὀφείλει νά τηρῇ τό **Σύνταγμα**, τό ὁποῖο στό ἄρθρο 21 εἶναι σαφέστατο: «Ἡ οἰκογένεια, ὡς θεμέλιο τῆς συντηρήσεως καί προαγωγῆς τοῦ Ἑθνους, καθὼς καί ὁ γάμος, ἡ μητρότητα καί ἡ παιδική ἡλικία τελοῦν ὑπό τήν προστασίαν τοῦ κράτους».

Ἐπομένως, ἀναμένουμε ἀπό τήν Πολιτεία νά ἐνδιαφερθῇ κυρίως γιά τήν προστασία τῆς παραδοσιακῆς οἰκογένειας, ἡ ὁποία εἶναι τό θεμέλιο τῆς κοινωνίας καί τοῦ Ἑθνους καί ἡ ὁποία συνδέεται μέ τήν γέννηση παιδιῶν καί τήν καλή ἀνατροφή τους, πού εἶναι σήμερα τό κατ' ἐξοχίαν ἐθνικό θέμα.

Αὐτό σημαίνει, ὅτι ἡ Πολιτεία πρέπει πρωτίστως νά ἐνδιαφερθῇ γιά τό μεγάλο δημογραφικό πρόβλημα, τήν **ὑπογεννητικότητα**, καθὼς, ἐπίσης, νά λάβῃ τά κατάλληλα μέτρα γιά τήν βοήθεια τῶν **πολυτέκνων** οἰκογενειῶν.

Ἱερατική Σύναξις

Ἱ. Μητροπόλεως Ναυπάκτου

Ἐγκύκλιος Μητρο. Νέας Σμύρνης

Ἡ φορμή γιά τήν ἐπικοινωνία μας αὐτή εἶναι ἡ ἐξαγγελθεῖσα πρωτοβουλία τῆς Κυβερνήσεως νά εισηγηθεῖ μέ νομοσχέδιο τήν ἐπέκταση τοῦ πολιτικοῦ γάμου καί γιά τά λεγόμενα «**ὁμόφυλα ζευγάρια**». Ἦδη ἀνακοινώθηκε τό νομοθετικό πλαίσιο τῆς ρύθμισης καί ἔχουν ἀνάψει ἔντονες συζητήσεις σέ ὅλα τά ἐπίπεδα μέ ὁρατό τόν κίνδυνο νά διχαστεῖ ἡ

ἐλληνική κοινωνία... Ἐπιθυμῶ νά σᾶς ἐπισημάνω τό θέλημα τοῦ ζῶντος καί ἀληθινοῦ Θεοῦ γιά μᾶς τά παιδιά Του...

1. Ἡ ὁμοφυλοφιλία γιά μᾶς τούς Χριστιανούς συνιστᾷ βαρὺ σαρκικό ἀμάρτημα. Ἀποτελεῖ παρέκκλιση ἀπό τή **φυσική τάξη** πού ὠρίσε ὁ Δημιουργός σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στά δύο φύλα, **τόν ἄνδρα καί τή γυναίκα**. Ὁ ἄνδρας ἔλκεται ἀπό τή γυναίκα καί ἡ γυναίκα ἀπό τόν ἄνδρα...

Δυστυχῶς ἡ προπαγάνδα τῶν διαφόρων λόμπυ τῶν ὁμοφυλοφίλων, μέσω τῶν καναλιῶν τῆς σύγχρονης ἐπικοινωνίας, ἔχει ἀμβλύνει τό ἠθικό αἰσθητήριο πολλῶν· δυστυχῶς, καί χριστιανῶν — γιά νά μὴν πῶ καί ἱερωμένων!

2. Ἀπό τότε πού στάθηκε ὁ κόσμος, ἡ ἔλξη καί ἡ σχέση τῶν δύο φύλων, τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας, συντέτιναν στή διαμόρφωση τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου. Τό γάμο ὡς κοινωνικό φαινόμενο τόν συναντοῦμε παντοῦ. Ἀποτελεῖ τό θεμέλιο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καί ὀργάνωσης ὄλων τῶν κοινωνιῶν καί ὄλων τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων...

3. Ὁ γάμος γιά μᾶς τούς Χριστιανούς ἀποτελεῖ ἐπί πλέον μυστήριο. «Μυστήριο μέγα» κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο (Ἐφεσ. ε' 32). Εἶναι τό λίκνο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Εἶναι ἡ ὁδός πού ὀδηγεῖ στήν τελειότητα συζύγους καί παιδιά. Ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖ τήν ἔγγαμη σχέση καί ἀποδίδει κεφαλαιώδη σημασία στόν **Χριστιανικό γάμο**, μέσω τοῦ ὁποίου συγκροτεῖται ἡ οἰκογένεια. Γι' αὐτό καί δέν ἀποδέχεται ἄλλο εἶδος γάμου γιά τά μέλη της, εἴτε πολιτικό γάμο εἴτε σύμφωνο συμβίωσης.

4. Μέ τόν θεσμό τοῦ γάμου συνδέεται ἄρρηκτα καί ὁ θεσμός τῆς οἰκογένειας, πού συγκροτεῖται ἀπό τούς συζύγους· γονεῖς, τόν **πατέρα** καί τή **μητέρα**, καί τά παιδιά πού ἀποτελοῦν κορυφαία εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί καρπό τῆς ἀμοι-

βαίας αγάπης τους...

Τά παιδιά μεγαλώνουν κάτω από τή σκέπη και τή φροντίδα τοῦ πατέρα και στήν ἀγκαλιά τῆς μάνας πού τά γέννησε. Καί αὐτά τά ἱερά πρόσωπα ἀποτελοῦν τά πρότυπά τους, πού καθορίζουν τή φυσιολογική και ἰσορροπημένη ἀνάπτυξή τους. Γονέας 1 και γονέας 2 εἶναι ἐφεύρημα τῆς πονηρῆς προπαγάνδας, γιά νά στηρίξουν τόν «γάμο» ὁμοφυλοφίλων ζευγαριῶν. Καί τά παιδιά πού ἐπιδιώκουν νά ἀποκτήσουν δέν θά μπόρουν ποτέ νά προφέρουν τίς γλυκύτατες λέξεις «πατέρα» ἢ «μητέρα».

5. Ἐπιδίωξη τοῦ κινήματος τῶν ὁμοφυλοφίλων εἶναι και ἡ υἱοθεσία - τεκνοθεσία βαπτίστηκε τελευταία - ἢ ἡ ἀποκτηση παιδιῶν μέσω τῆς *παρένθετης* μητρότητας. Ἄκαρπη ἐκ φύσεως ἢ ἄθεσμη σχέση τους, ἀγωνίζονται μανιωδῶς νά «ἀποκτήσουν» παιδιά μέ κάθε τρόπο ἐν ὀνόματι ἐνός ἀκρίτου δικαιωματοῦ, προκειμένου νά αἰσθάνονται ἴδιοι και ἴσοι μέ τήν κανονική ἐτερόφυλη σύζευξη.

Ἀλλά και ἡ ἀπόκτηση παιδιοῦ μέ παρένθετη μητρότητα (δηλαδή νοικιασμένη μήτρα) ἀπό ἀνθρώπους τοῦ ἴδιου φύλου σέ καμία περίπτωση δέν μπορεί νά γίνει δεκτή ἀπό χριστιανική ἀποψη. Ἡ ἔλευση ἐνός παιδιοῦ δέν μπορεί νά γίνει ἀντικείμενο συναλλαγῆς. Καί εἶναι ἀδιανόητο γιά τόν πολιτισμό μας ἢ γυναίκα νά καταντήσῃ μηχανή παραγωγῆς παιδιῶν ἐπί χρήμασι.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι κατά τίς κυβερνητικές ἐξαγγελίες τό θέμα τῆς παρένθετης μητρότητας δέν θά περιλαμβάνεται στό νομοσχέδιο. Ἐν τούτοις πολλοί σιγοφιθυρίζουν ὅτι, ἂν τελικά θεσπιστεῖ γάμος ὁμοφυλοφίλων, ἢ τεκνοθεσία θά κερδηθεῖ μέ προσφυγή στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

6. Ἐπικοινωνώντας, ἀγαπητοί ἀδελφοί, μαζί σας, ἐπιτρέψτε μου νά ἀπευ-

θυνθῶ δημόσια μέ σεβασμό, ἀλλά και μέ παρρησία τόσο πρός τήν Κυβέρνηση, ὅσο και πρό τά μέλη τοῦ Κοινοβουλίου μας :

Τό κυοφορούμενο νομοσχέδιο προσκρούει στίς θεμελιώδεις *ἠθικές ἀρχές*, μέ τίς ὁποῖες ἔζησε διά μέσου τῶν αἰώνων τό γένος μας. Ἡ ἀντιγραφῆ ξένων ἠθῶν και ἡ υἱοθέτηση ἀντιλήψεων πού διαμορφώθηκαν σέ ἄλλα πολιτιστικά περιβάλλοντα δέν θά μᾶς κάνουν πιο πολιτισμένους. Τό προωθούμενο νομοσχέδιο πλήττει τόν *θεσμό τοῦ γάμου*, τήν *συγκρότηση τῆς οἰκογένειας* και τά *δικαιώματα τῶν παιδιῶν* νά ζοῦν και νά μεγαλώνουν μέ πατέρα και μητέρα σ' ἓνα υἱιές και φυσιολογικό περιβάλλον.

7. Καθώς ἀναμένεται ἡ δημοσιοποίηση τοῦ σχεδίου νόμου, ἐτέθη ἐπί τάπητος και ὁ τρόπος πού θά ψηφίσουν οἱ βουλευτές, κατά συνείδησιν, ὅπως ἐπιτάσσει τό Σύνταγμα, ἢ μέ κομματική πειθαρχία. Ὡς ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας δικαιούμαι ν' ἀπευθυνθῶ πρός τοὺς βουλευτές μας πού πιστεύουν στόν Θεό και ἀποτελοῦν μέλη και αὐτοί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος :

Ὡς χριστιανοί δέν μπορείτε νά νομοθετεῖτε ἐρήμην τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεώς σας. Ἡ σχέση σας μέ τόν Θεό και τήν Ἐκκλησία δέν μπορεί νά περιορίζεται μόνο στήν παρουσία σας στίς δοξολογίες και τίς λιτανεῖες γιά εὐνοήτους λόγους.

Τό προωθούμενο νομοσχέδιο γιά τόν γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων προσβάλλει εὐθέως τήν ἱερότητα τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου, τή χριστιανική οἰκογένεια και τά δικαιώματα τῶν παιδιῶν.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἄς φωτίζει και ἄς ἐνισχύει ὅλους μας νά ἀκολουθοῦμε μέ πιστότητα τό Εὐαγγέλιό Του.

† Ὁ Νέας Σμύρνης ΣΥΜΕΩΝ

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ίερουργία του Εὐαγγελίου

Ας υποθέσουμε, ότι ο **ταχυδρόμος** μᾶς φέρνει γράμμα μέ σπουδαῖο περιεχόμενο. Τί θά κάνουμε; Θά περιοριστοῦμε στό νά κοιτάμε ἐξωτερικά τό φάκελλο, νά θαυμάζουμε τό γραμματόσημο καί νά καυχώμαστε γιά τόν ἀποστολέα; Ἄν σταθοῦμε σ' αὐτά μόνο τά ἐξωτερικά στοιχεία, δέν θά γευτοῦμε τήν καλή ἀγγελία. Ἀσφαλῶς θά σπεύσουμε ν' ἀνοίξουμε τό γράμμα. Θά χαροῦμε τήν καλή του πληροφορήσι. Θά τήν μεταδώσουμε καί σ' ἄλλους. Καί φυσικά, θά φυλάξουμε καί τό **φάκελλο**, ὄχι μόνο σάν ἀνάμνησι, ἀλλά καί σάν **πειστήριο γνησιότητας**.

• Τό Εὐαγγέλιο εἶναι ἡ **καλή εἰδήσις**. Χωρίς Εὐαγγέλιο δέν ὑπάρχει Ἐκκλησία. Ἄλλά καί χωρίς Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει Εὐαγγέλιο. Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει γιά νά **εὐαγγελίζεται** τόν Ἰησοῦ Χριστό. «*Οὐαί μοι ἐάν μή εὐαγγελίζωμαι*», λέει ὁ ἀποστολος Παῦλος (Α΄ Κορ. θ' 16). Τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ μεγάλη προσφορά στόν ἄνθρωπο, πού συνοψίζεται στό: **Ὁ Θεός ἐγένε ἀνθρώπος!**

• Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Γραφῆς. Ἄν περιοριζώμαστε στά ἐξωτερικά στοιχεία καί δέν ἀπολαμβάνουμε τό περιεχόμενο τοῦ Εὐαγγελίου, τότε δέν ζοῦμε τήν ἀλήθεια. Καί **ζωή χωρίς ἀλήθεια** εἶναι **πλάνη**. Θεολογία, πού δέν εὐαγγελίζεται τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἰδεολόγημα ἢ θρησκευτική κουλτούρα.

Ἄφορισμένος γιά τό Εὐαγγέλιο

• Ἦταν καλεσμένος ὁ Παῦλος. Οὔτε στιγμή δέν λησμονοῦσε τό ἔργο του. Κάθε **κτύπος** τῆς καρδιάς του ἦταν καί μία μαρτυρία γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἦταν πέρα γιά πέρα **ἀφιερωμένος** στό ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ταυτότητά του: «*Παῦλος, δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κλητός ἀπόστολος, ἀφορισμένος εἰς εὐαγγέλιον Θεοῦ*» (Ρωμ. α' 1). Ἄφορισμένος σημαίνει διαλεγμένος. Ὑπάρχει **καλός ἀφορισμός**, ὅταν κάποιον τόν ξεκόβεις ἀπό τό σύνολο. Ὅπως ξεκόβεις ἕνα **πωριασμένο πρόβατο** ἀπό τά ἄλλα, γιά νά μή μεταδοθῆ καί σ' αὐτά ἢ ψώρα, ἔτσι ἡ Ἐκκλησία ἔχει δικαίωμα καί καθήκον νά ξεκόβῃ κάποτε πρόσωπα, πού ἀπέκτησαν τήν ψώρα τῆς πλάνης. Ὑπάρχει καί ὁ **καλός ἀφορισμός**, ὅταν κάποιος ξεχωρίζεται ὡς ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ καί διακονεῖ θεόπνευστα τόν λαό τοῦ Θεοῦ. Ὁ Παῦλος ἦταν τέτοιος ἀφορισμένος. Ἦταν ἀπό τόν Θεό **διαλεγμένος**.

• Τό γνήσιο εὐαγγέλιο εἶναι ἡ **παραλαβή** καί ἡ **παράδοσις**. Λέει ὁ Παῦλος: «*Γνωρίζω ὑμῖν τό εὐαγγέλιον τό εὐαγγελισθέν ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κατά ἀνθρώπον· οὐδέ γάρ ἐγώ παρά ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλά δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (Γαλ. α' 11).

Εὐαγγέλιο, ἡ σωτηρία

• Ὁ Παῦλος γνώριζε τήν ὑπεροχή τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅχι ἀπλῶς τήν ὑπεροχή, ἀλλά τή **μοναδικότητά** του. Τονίζει: «*Οὐκ ἐπαισχύνομαι τό εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· δύναμις γάρ Θεοῦ ἔστιν εἰς σωτηρίαν παντί τῷ πιστεύοντι*». (Ρωμ. α' 16). Τίποτε ἄλλο δέν μπορεῖ νά μᾶς σώσῃ, παρά μόνο τό Εὐαγγέλιο.

• Τό Εὐαγγέλιο εἶναι ἡ **νέα δύναμις** στό κόσμο. Τά ἀδύνατα τά κάνει δυνατά. Ἀδύνατο τῶν ἀδυνάτων χωρίς τό Εὐαγγέλιο, χωρίς τόν Χριστό, θά ἦταν ἡ **σωτηρία** τῶν ἀνθρώπων.

• Για τό πνευματικό καί ἐκκλησιαστικό μας ὑπερηγογράφημα σημασία ἔχει ἡ ἀπάντησις στό ἐρώτημα: Ἔχουμε τό γνήσιο εὐαγγέλιο; Λέει ὁ Παῦλος: «Γνωρίζω ὑμῖν τό εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καί παρελάβετε, ἐν ᾧ καί ἐστήκατε, δι' οὗ καί σώζεσθε» (Α΄ Κορ. ιε΄ 1). Ὁ μέγας κίνδυνος, εἶναι, μήπως κάποτε μετατιθέμεθα ἀπό τήν Ὁρθοδοξία! Καί αὐτό ἐπειδή **ἀλλοιώνουμε** τό Εὐαγγέλιο. «Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπό τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον» (Γαλ. α΄ 6).

• Ἐμφανίζονται ψευδάδελφοί, ψευδαπόστολοι, ψευδοδιδάσκαλοι «μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀγγέλους φωτός» (Β΄ Κορ. ια΄ 14). **Διέστρεφαν** τά λόγια τοῦ Κυρίου, τό εὐαγγέλιο τῆς Ἀληθείας (Γαλ. α΄ 7).

Εὐαγγέλιο, ἡ λατρεία μας

• Ὁ Παῦλος ἦταν ὀλοκληρωτικά ἀφιερωμένος στόν Θεό. Ἄλλ' ἡ εἰδικότητα τῆς δικῆς του λατρείας ἦταν τό **Εὐαγγέλιο**. Λατρεία, **ἱερουργία** εἶναι ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου (Ρωμ. α΄ 9. ιε΄ 16). Στήν πρός Ρωμαίους τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς θείας Λειτουργίας, καλεῖται καί «**ἱερουργία**». Ὁ Θεός τῆς λατρείας καί τῆς προσκυνήσεως δέν εἶναι κάποιος ἀφηρημένος καλός Θεός. Εἶναι Ἐκεῖνος, πού ἀποκαλύφθηκε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

• Λατρεύουμε τό Εὐαγγέλιο ὄχι ἀπλῶς γιατί τό ἀγαπάμε, ἀλλά καί γιατί αὐτό ἀποτελεῖ τό κέντρο τῆς **εὐχαριστιακῆς μας λατρείας**. Δύο εἰσόδους ἔχει ἡ λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας. Μέ δύο τρόπους **εἰσοδεύει** ὁ Χριστός καί μπαίνει μέσα μας. Μέ τή λεγόμενη **μικρῆ εἴσοδο**, πού γίνεται μέ τό Εὐαγγέλιο. Καί μέ τή λεγόμενη **μεγάλῃ εἴσοδο**, πού γίνεται μέ τά πρὸς ἀγιασμόν τίμια Δῶρα.

Καί γιά τίς δύο παρατηροῦμε τό «λεγόμενη». Προχωρεῖ ὁ Χριστός τοῦ Εὐαγγελίου νά μπῆ μέσα μας μέ τήν **ἀκρόασι** τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅταν τό κρατᾶ ὁ λειτουργός, δέν ἔχει ἀκόμη μιλήσει τό Εὐαγγέλιο. Δέν ἔχει διεισδύσει μέσα μας. Σέ λίγο θά ἀνοίξη ὁ λειτουργός τό Εὐαγγέλιο καί οἱ πιστοί θά ἀνοίξουν τά αὐτιά τους, καί **θά εἰσοδεύσῃ τό Εὐαγγέλιο**. Τό ἴδιο καί λίγο ὕστερα. Θά μεταφέρει τά πρὸς ἀγιασμόν Δῶρα. Θά τά ἀποθέσῃ στήν ἁγία Τράπεζα. Καί σέ λίγο θά γίνη ἡ μεγάλη εἴσοδος. Δηλαδή θά εἰσέλθουν μέσα μας τά ἀγιασμένα Δῶρα, τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Λατρεία μας τό **Εὐαγγέλιο**. Λατρεία μας καί τό **Ἅγιο Ποτήριο**.

• Τό Εὐαγγέλιο γιά τόν Παῦλο δέν ἦταν μία ψυχρή διδασκαλία. Ἦταν ἱερουργία. «Εἰς τό εἶναι με λειτουργόν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τά ἔθνη, ἱερουργοῦντα τό εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα γένηται ἡ προσφορά τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, ἡγιασμένη ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (Ρωμ. ιε΄ 16).

• Μᾶς κάλεσε ὁ Κύριος στήν **Ἐκκλησία** Του. Κι ἐμεῖς προτιμᾶμε κάποια **θρησκεία** τοῦ κόσμου τούτου; Μᾶς κάλεσε στή **Βασιλεία** Του. Κι ἐμεῖς προτιμᾶμε κάποια θρησκοληψία ἢ κάποια δεισιδαιμονία;

• Τό **Εὐαγγέλιο** τοῦ Χριστοῦ εἶναι παράδεισος. Εἶναι τό μήνυμα τῆς σωτηρίας. Εἶναι τό μυστήριον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Εἶναι τό εἰσιτήριο γιά τόν οὐρανόν.

• Ὅχι καλός θεολόγος, ὄχι ἅγιος «γέροντας», ἀλλά καί **ἄγγελος** ἀκόμα, ἄν βρεθῆ καί κηρύξη ἀντίθετα ἀπό τό Εὐαγγέλιο, πρέπει αὐτόματα ν' ἀποδοκιμασθῆ. «Καί ἐάν ἡμεῖς ἡ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω!» (Γαλ. α΄ 8).

• Κάθε θυσία ἀξίζει, προκειμένου νά εἶναι ἐλεύθερος ὁ δρόμος, γιά νά περνήτῃ ἡ **ἱερῆ φλόγα** τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ “Όλοι μπορούν να σωθούν

Ρωμ. θ' 24-28

Χωρίς διάκρισι (στ. 24-25)

Αίσιοι ἐλέους γίνονται ἄνθρωποι ἀπό ὅλες τίς τάξεις καί κατηγορίες. Εἶναι ἀδιανόητη ἡ ρατσιστική διάκρισις τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Κάτω ἀπό τή χάρι τοῦ Θεοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι. Ἄναγκάζεται νά τό ὑπογραμμίσῃ γιά μία ἀκόμη φορά ὁ Παῦλος: «Οὐς καί ἐκάλεσεν ἡμᾶς οὐ μόνον ἐξ Ἰουδαίων, ἀλλά καί ἐξ ἐθνῶν» (στ. 24). Δηλαδή: Κάλεσε ὁ Θεός ὅσους εἶναι ἄξια γιά τό ἔλεός Του σκεύη, ἐμᾶς, ἀδιακρίτως, καί Ἰουδαίους καί ἐθνικούς.

Δέν υπάρχουν σχήματα, πού νά ἐμποδίζουν τόν Θεό. Κανένα πρωτόκολλο ἀνθρωπίνης διακρίσεως δέν στέκει ἐμπόδιο στόν Θεό νά περάσῃ καί νά καλέσῃ ὅποιους θέλει, ἢ μάλλον ὅποιους πρέπει νά θέλῃ. Μέ τόν ἴδιο τρόπο, πού καλεῖ Ἰουδαίους στή σωτηρία, μέ τόν ἴδιο τρόπο καλεῖ καί ἐθνικούς (εἰδωλολάτρες). Δέν εἶχαν τίποτε τό ξεχωριστό οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀπλῶς χρησιμοποιοῦντο ἀπό τόν Θεό γιά τήν προετοιμασία τῆς σωτηρίας, πού ἀναφέρεται ὅμως σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους.

- Ὄταν γίνονται ἐκλογές, υπάρχουν πολλοί, πού ἐπιστρατεύονται νά διακονήσουν στή διεξαγωγή τους. Δέν σημαίνει αὐτό, ὅτι καί οἱ ἐκλογές εἶναι δικές τους. Ἐκλέγονται ἄλλα πρόσωπα, πού ἴσως δέν βοήθησαν στή διεξαγωγή τῶν ἐκλογῶν. Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν στρατευθῆ ἀπό τόν Θεό, γιά νά ἐτοιμασθῆ ἡ μεγάλη ἐκλογή. Θά σήσῃ τήν κάληπ τοῦ ὁ Θεός, τόν Σταυρό τοῦ Υἱοῦ Του. Ὅσοι ρίχνουν τήν ψῆφο τους ἐκεῖ, ὅσοι ἀποδέχονται τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, αὐτοί σώζονται, εἴτε Ἰουδαῖοι, εἴτε ἐθνικοί· εἴτε ἄνδρες, εἴτε γυναῖκες· εἴτε μαῦροι, εἴτε ἄσπροι· εἴτε ἀγράμματοι, εἴτε ἐγγράμματοι.

- Τό ὅτι ὁ Θεός ἔδωσε τή χάρι Του καί σέ μή

Ἰουδαίους, αὐτό φανερόναι ἀκριβῶς τό ἀντίθετο ἀπό ὅ,τι ἤθελαν νά κατηγορήσουν, ὅτι τάχα ὁ Θεός εἶναι ἄδικος. Φανερόναι, ὅτι εἶναι δίκαιος σέ ἀπόλυτο βαθμό ὁ Θεός.

- Οἱ ἰουδαίζοντες, πού ἦσαν καί οἱ περισσότερο κατηγοροῦντες τόν Θεό γιά ἀδικία, αὐτοί πρῶτοι ἦσαν ἄδικοι. ἤθελαν τόν Θεό δικό τους. ἤθελαν τόν ἑαυτό τους ἀποκλειστικά καί μόνο λαό τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός ὅμως, κατά τή μυστηριώδη λειτουργία τῆς ἀγάπης Του, καλεῖ ἀπό ὅλα τά ἔθνη τούς δικούς Του. Γύρω ἀπό τόν Θεό ἐμφανίζεται ἕνας νέος λαός, πού δέν ταυτίζεται ὅπωςδήποτε μέ τόν θεωρούμενο λαό τοῦ Θεοῦ, μέ τούς Ἰσραηλίτες. Καί ἐκπληρώνεται ἔτσι ἡ προφητεία τοῦ Ὠσηέ (β' 23), πού ἀναφέρει στή συνέχεια ὁ Παῦλος: «Ὡς καί ἐν τῷ Ὠσηέ λέγει Καλέσω τόν οὐ λαόν μου λαόν μου, καί τήν οὐκ ἠγαπημένην ἠγαπημένην» (στ. 25). Δηλαδή: Λέει ὁ Θεός στό βιβλίο τοῦ Ὠσηέ: Καί ὅσους δέν εἶναι λαός μου, ἐγώ θά τούς ὀνομάσω λαό μου. Κι ἐκεῖνη πού δέν εἶναι ἡ ἀγαπημένη μου (ὡς ἄπιστη σύζυγός μου), θά τήν ὀνομάσω ἀγαπημένη.

- Δέν ἐθεωρεῖτο λαός τοῦ Θεοῦ ὁ κόσμος τῶν ἐθνικῶν. Κατά τοῦτο οἱ ἐθνικοί, πού δέχθηκαν τόν Χριστό, ἦσαν ἀξιοθαύμαστοι: Ἐνῶ δέν εἶδαν τά θαύματα, πού εἶδε ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ, πολλοί πίστευσαν στό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, στήν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρία. Καί ἔγινε ἀντιστροφή. Ὁ λαός ἔγινε «οὐ λαός». Καί ὁ «οὐ λαός» ἔγινε λαός. Καί αὐτό, διότι ὁ Θεός δέν εἶναι ἄδικος, ἀλλ' εἶναι ἀπόλυτα δίκαιος.

- Ἐτσι λαός τοῦ Θεοῦ πλέον εἶναι ὅσοι πιστεύουν στόν Κύριο, οἱ συνειδητοί χριστιανοί, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Καί «ἠγαπημένην» εἶναι κάθε ψυχή, πού ἀνταποκρίνεται στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τήν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Κάθε τόπος είναι του Θεού (στ. 26)

Ἡ κατάργησις τῶν διακρίσεων δέν εἶναι μόνο προσωπική. Εἶναι καί τοπική. Στήν Παλαιά Διαθήκη ἐπικρατοῦσε διάκρισις καί σέ τόπους. Ὑρισμένοι τόποι ἐθεωροῦντο ἱερώτεροι. Ἄς θυμηθοῦμε τή διαμάχη μεταξύ Ἰουδαίων καί Σαμαρειτῶν, μεταξύ Ἱεροσολύμων καί Γαριζείν. Ἡ Σαμαρείτιδα, σάν διαπίστωσε, ὅτι ὁ ἄγνωστος συνομιλητής της ἔχει κάποιο ἔκτακτο χάρισμα, μοιάζει σάν νά εἶναι προφήτης, ἀμέσως ἐκμεταλλεύεται τήν εὐκαιρία νά θέσῃ τό πρόβλημα τῆς τοπικιστικῆς λατρείας: «Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ (Γαριζείν) προσεκύνησαν καί ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστίν ὁ τόπος, ὅπου δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. δ' 20).

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου ποιά ἦταν; Δέν ἀρνήθηκε τήν εἰδική ἀποστολή τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ καί τοῦ τόπου τῶν Ἱεροσολύμων, γιά κάποιο ὅμως χρονικό διάστημα. Αὐτό ἴσχυε μέχρι νά ἔλθῃ ἡ σωτηρία. Μετά ἴσχυει ἡ πνευματική λατρεία, πού γίνεται σέ κάθε τόπο, σ' ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς γῆς, ἀφοῦ «Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. δ' 24).

● Αὐτή τήν καθολικότητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ προφήτευσε καί ὁ Ὡσπέ (β' 1) καί τήν προφητεία του ἀναφέρει στή συνέχεια τῆς πρὸς Ρωμαίους ὁ Παῦλος: «Καί ἔσται τῷ τόπῳ οὐ ἐρρέθη αὐτοῖς, οὐ λαός μου ὑμεῖς, ἐκεῖ κληθῶσονται υἱοὶ Θεοῦ ζῶντος» (στ. 26). Δηλαδή: Καί στόν τόπο, ὅπου εἰπώθηκε σ' αὐτούς "σεῖς δέν εἴστε λαός μου", ἐκεῖ θά ὀνομαστοῦν παιδιά τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

● Δέν υπάρχουν πλέον φυσικά σύνορα γιά τόν λαό τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν πνευματικά σύνορα. Μπορεῖ ἴσως νά υπάρχουν λαοί, ὅπως ὁ Ἑλληνικός, πού νά θεωροῦνται λαός τοῦ Θεοῦ καί ὁ τόπος τους «χώρα ἁγίων», ἀλλ' αὐτό δέν ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στό νά ξαπλώνεται τό κράτος τοῦ Θεοῦ σ' ὅλο τόν κόσμο.

Ἡ ἐντολή τοῦ Χριστοῦ εἶναι σαφής: «Μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» (Ματθ. κη' 19). Καί ὁ οὐρανός ἀποτελεῖ πλέον πρότυπο γιά τή γῆ. Ὅπως στόν οὐρανό δέν ὑπάρχει τόπος, πού ν' ἀποκλείεται ὁ αἶνος τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καί στή γῆ. Δέν ὑπάρχει τόπος, πού ν' ἀποκλείεται ἡ χάρις,

πού ν' ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος τοῦ Εὐαγγελίου. «Εὐλογεῖτε τόν Κύριον, πάντα τά ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει ἡ ψυχή μου τόν Κύριον» (Ψαλμ. 102,22). Τόποι εἰδικοί λατρείας τοῦ Κυρίου ἀσφαλῶς ὑπάρχουν. Εἶναι οἱ ὀρθόδοξοι Ναοί. Ἀλλ' αὐτοί μπορεῖ νά σπίνωνται παντοῦ, ὅπου ὑπάρχουν πιστοί, κλητοί καί ἐκλεκτοί. Ἔτσι σήμερα μπορεῖ μέσα στή ζούγκλα νά συναντήσης ὀρθόδοξο Ναό γιά τή λατρεία τοῦ Κυρίου, καί μέσα στά Ἱεροσόλυμα νά δῆς σπῆμένο «τζαμί» τοῦ ψευδοπροφήτου Μωάμεθ!

Δέν ἔχουν οἱ τόποι κάτι τό μαγικό. Μερικοί τόποι ἁγιασμένοι, ὑποβοηθοῦν στήν πνευματική ζωή. Ἀλλ' ὄχι τόσο ὁ τόπος, ὅσο ὁ τρόπος φανερώσει τήν παρουσία τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία λέγεται «Καθολική». Εἶναι γιά ὅλους τούς τόπους, γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, γιά ὅλες τίς ἐποχές. Δέν περιορίζεται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ρωτάει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Εἶδες πάλιν πῶς ἀπό τῆς πίστεως ἡ παρρησία καί καθολική ἡ δωρεά;» (Ε.Π.Ε. 17,320).

Ἔρχεται ἡ δικαιοσύνη (στ. 27-28)

Τελικά ποιός σώζεται; Αὐτό εἶναι τό βασικό πρόβλημα. Ἀναγκάστηκε ὁ ἀπόστολος Παῦλος νά μῆν στοῦ χῶρο τῶν ἀποριῶν, πού ἐξέφραζαν οἱ ἀντιρρησίες, ὄχι γιά νά λύσῃ τά ἀπόρρητα καί νά κἀν καταληπτά τά ἀκατάληπτα, ἀλλά γιά νά πείσῃ μέ ἐπιχειρήματα, κυρίως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅτι ἓνα τό ζητούμενο: ἡ σωτηρία. Ἡ σωτηρία προσφέρεται. Ὁ Σωτήρας ἦλθε. Ἡ δυνατότητα ὑπάρχει. Ἡ εὐκαιρία μπροστά μας. Ἄς ἀφήσουμε, λοιπόν, τίς φιλοσοφίες, καί ἄς πιστοῦμε ἀπό τήν προσφερομένη εὐκαιρία.

● Φαντασθῆτε ἄνθρωπον, νά εἶναι κλειδωμένος σέ σκοτεινό κελλί φυλακῆς, νά τοῦ προσφέρεται τό κλειδί τῆς ἀπελευθερώσεώς του, καί ἐκεῖνος, ἀντί νά τό παίρνῃ καί νά τό χρησιμοποιοῦ, κάθεται καί πολυπραγμονεῖ μέ ἀπορίες καί προβληματισμούς, ὅπως:

—Καί γιατί μοῦ τό δίνουν ἐμένα τό κλειδί καί δέν τό δίνουν καί σέ ἄλλους;

—Καί γιατί νά μί μπορῶ νά βγῶ ἐγώ μόνος μου ἀπό τό κελλί καί ἀναγκάζομαι νά χρησιμοποιοῦ κλειδί, πού μοῦ χαρίζουν;

—Καί πῶς βρέθηκα ἐγὼ κλειδωμένος;

—Καί γιατί μερικοί παραμένουν κλειδωμένοι καί δέν βγαίνουν;

—Καί γιατί τό ἴδιο κλειδί τό δίνουν καί σέ χειρότερους ἀπό μένα;

● Στ' ἀλήθεια, θά πολυπραγμονοῦσε ὁ φυλακισμένος μέ τέτοιους προβληματισμούς, ἢ θ' ἄρπαζε τό προσφερόμενο κλειδί, βλέποντας μάλιστα νά τελειώνη ἡ προθεσμία, πού ἔχει μπροστά του; Ἀσφαλῶς θ' ἄρπαζε τήν εὐκαιρία. Καί θά εὐχαριστοῦσε τόν εὐεργέτη του, πού τοῦ χάρισε τό κλειδί τῆς λευτεριάς του. Ὁ Χριστός χαρίζει τό κλειδί τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας. Κι ἐμεῖς, ἀντί ν' ἄρπάξουμε τήν εὐκαιρία, πολυπραγμονοῦμε. Φιλοσοφία τοῦ σκλάβου (τοῦ ἁμαρτωλοῦ):

—*Ἀπό πού τό κακό; Πῶς βρέθηκα στό σπυροῦ αὐτό; Γιατί νά ξέρη ὁ Θεός, ὅτι ἐγὼ εἶμαι σκλαβωμένος; Γιατί μερικοί, πού θᾶπρεπε νᾶναι σκλαβωμένοι, εἶναι ἐλεύθεροι; Γιατί; Γιατί; Γιατί;*

Μέ τίς φιλοσοφίες τῆς μιζέριας θά περάσει ἐν τῷ μεταξύ ἡ προθεσμία, θά χαθῆ ἡ εὐκαιρία. Ἄρπαξε, λοιπόν, τώρα τήν πίστι στό Χριστό. Παραδώσου τώρα ἄνευ ὄρων στήν ἀγάπη Του καί προχώρα.

● Καί ὅμως ὁ Παῦλος, ἀπό πολλή ἀγάπη, θέλει νά ξεμπλοκάρη τούς πολυπραγμονοῦντες. Γι' αὐτό καί σέ δύο κεφάλαια τῆς πρὸς Ῥωμαίους (8ο καί 9ο) μέ ὑπομονή ἀσκολήθηκε καί ἔδωσε ἀπαντήσεις στίς ἀπορίες τῶν ἀντιρρησιῶν. Εἶναι καιρός ὅμως νά τούς τονίσω, ὅτι ἡ σωτηρία δίνεται μέν σέ ὅλους καί γιά ὅλους, ἀλλά λίγοι τελικά σώζονται. Καυχώνταν οἱ Ἰσραηλίτες, παρερμηνεύοντας τίς ἐπαγγελίες τοῦ Θεοῦ στόν Ἀβραάμ καί στό Μωϋσῆ. Εἶπε βεβαίως ὁ Θεός στόν Ἀβραάμ, ὅτι τό «σπέρμα» του, οἱ ἀπόγονοί του θά γίνουν τόσοι πολλοί, σάν πίν ἄμμο (Γεν. 15' 16). Ἀλλά δέν εἶπε, ὅτι καί ὅλοι αὐτοί θά σωθοῦν. Ἡ ἐπαγγελία ἐκπληρώθηκε. Πληθύνθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες, ἀλλ' ὄχι καί οἱ σωσμένοι. Οἱ Ἰουδαῖοι νόμιζαν, ὅτι ἐπειδή ἔκανε ὁ Θεός τό ἕνα, θά ἔκανε καί τό ἄλλο. Τό ἕνα ἦταν ἔργο ἀποκλειστικά τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό καί συνετελέσθη. Τό ἄλλο, ἡ σωτηρία, δέν γίνεται χωρίς τή συνεργία τοῦ ἀνθρώπου, γι' αὐτό καί λίγοι σώθηκαν καί σώζονται.

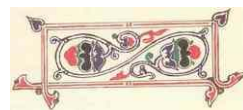
● Γιά νά τό κατανοήσουν αὐτό οἱ Ἰσραηλίτες, ὁ ἀπόστολος Παῦλος τούς θυμίζει τή σχετική προφητεία τοῦ μεγάλου Ἡσαΐα. Λέει στόν ἐπόμενο στίχο τῆς πρὸς Ῥωμαίους: «*Ἡσαΐας δέ κράζει ὑπέρ τοῦ Ἰσραήλ: Ἐάν ἢ ὁ ἀριθμός τῶν υἱῶν Ἰσραήλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τό κατάλειμμα σωθήσεται*» (στ. 27). Δηλαδή: Ὁ Ἡσαΐας φωνάζει γιά τόν Ἰσραήλ: «Ἐάν εἶναι ὁ ἀριθμός τῶν Ἰσραηλιτῶν σάν πίν ἄμμο τῆς θάλασσας, μόνο ἕνα μικρό ὑπόλοιπο θά σωθῆ».

● Ὁ προφήτης τοῦ Θεοῦ κράζει, γιά νά ξυπνήσει τούς Ἰσραηλίτες, πού εἶχαν κοιμηθῆ μέ τήν ψευδαίσθησι τῆς σωτηρίας. Ἐ, σάν νά τούς λέν, τί κοιμάστε; Αὐξηθήκαμε, ναι, ἀλλά γεμίσαμε τή γῆ, γιά τούτη τή ζωή. Πολλοί γιά τό θάνατο. Γιά τή σωτηρία ὅμως πόσοι εἴμεθα; Λίγοι. Νά τά λόγια τοῦ προφήτου: «*Καί ἐάν γένηται ὁ λαός Ἰσραήλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τό κατάλειμμα αὐτῶν σωθήσεται λόγον συντελῶν καί συντέμνων ἐν δικαιοσύνη, ὅτι λόγον συντετημένον Κύριος ποιήσει ἐν τῇ οἰκουμένῃ ὅλη*» (Ἡσ. 1' 22-23).

● Ἡ τελική ἀπόφασις γιά τό ποιοί θά σωθοῦν, εἶναι τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος ἔχει τόν τελευταῖο λόγο. Πρόκειται γιά τόν ἀποφασιστικό καί συνοπτικό λόγο τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ. «*Λόγον γάρ συντελῶν καί συντέμνων ἐν δικαιοσύνη, ὅτι λόγον συντετημένον ποιήσει Κύριος ἐπί τῆς γῆς*» (στ. 28). Ἡ ὀρθή ἐρμηνεία τοῦ στίχου: «*Διότι ὁ Κύριος ἀποφασίζει καί ὀρίζει μέ δικαιοσύνη, καί τό πρᾶγμα, πού ἔχει ὀρισθῆ, ὁ Κύριος θά τό ἐκτελέσῃ σπῆ γῆ*».

● Ἡ σωτηρία δέν εἶναι ὑπόθεσις μάζας καί δικαιώματος. Εἶναι ὑπόθεσις ἀγωνίας καί ἀγωνίας. Τήν ἀγωνία αὐτή κάποτε ἐξέφρασε στόν Ἰησοῦ Χριστό ἕνας ἀπό τούς ἀκροατές Του: «*Εἰ ὁ λίγοι οἱ σφζόμενοι;*». Καί ὁ Κύριος μίλησε γιά ἀγῶνα καί γιά στενή πύλη. «*Ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διά τῆς στενῆς πύλης: ὅτι πολλοί, λέγω ὑμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν καί οὐκ ἰσχύσουσιν*» (Λουκ. 13' 23-24).

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

ὑπέρβασις πίστεως καὶ ἐγκωμίων

Υπέρβασις τῶν ὄρων καὶ τῶν ὀρίων. Ὁ Χριστός ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς ἀγάπης Του σέ ὄλους, ἀρκεῖ νά τὴν χτυπάμε ἐπίμονα. Πρὶν ἀπὸ τό θαῦμα μέ τὴ Χαναναία μητέρα, διάλογος Χριστοῦ μέ φαρισαίους.

1. Ἐκεῖ βλέπουμε ὑπέρβασι θρησκευτικῶν τύπων. Οἱ φαρισαῖοι ἔδιναν σημασία στὰ ἐξωτερικά στοιχεῖα. Ὁ Χριστός συνιστᾷ ὑπέρβασι. Ὁ λαός μέ τιμᾷ μέ τό στόμα του. Ἡ καρδιά του πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ. Δίνουμε σημασία στοὺς ἐξωτερικούς τύπους καὶ στίς παραδόσεις ἀνθρώπων καὶ παραβαίνουμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

2. ὑπέρβασις στό στόμα. Ὅχι τί τρώει τό στόμα, ἀλλά τί λέει τό στόμα. Οἱ φαρισαῖοι θεωροῦσαν ἀκάθαρτα μερικά φαγητά. Γιά τόν Χριστό ἀπίερωσ πύο βρώμικα εἶναι αὐτά πού βγαίνουν ἀπὸ τό στόμα. Καί δέν τό λέει αὐτό γιά νά καταργήσῃ τὴ νηστεία, ἀλλά γιά νά καντηριάσῃ τὰ πάθη. «Ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πονηροί, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι».

3. ὑπέρβασις τροφῶν. Τά τρόφιμα καὶ γενικά τὰ φαγητά αὐτά καθ' ἑαυτά δέν εἶναι ἀμαρτωλά. Τά κακά, τὰ ἀμαρτωλά πάθη, αὐτά μολύνουν τόν ἄνθρωπο. Μᾶς νοιάζει ἡ καρδιά, ἡ ψυχὴ, ὁ νοῦς, οἱ αἰσθήσεις, ἡ θέλησις. Τό νά πλύνῃς τὰ χέρια σου πρὶν ἀπὸ τό φαγητό εἶναι καλό. Μά δέν ἔχει ἠθικὴ ἀξία. Μαζί μέ τὰ χέρια σου καὶ πάνω ἀπὸ τὰ χέρια σου νά πλένῃς τὴν καρδιά σου.

4. Αὐτές τίς υπερβάσεις τόνισε ὁ Κύ-

ριος στοὺς φαρισαίους, πού δέν μποροῦσαν νά κάνουν ὑπέρβασι τοῦ ρατισμοῦ, τὴν ὑπέρβασι τῆς ἀγάπης. Νά ὁμως πού εὐθύς μετὰ τό διάλόγο Του αὐτό μέ τούς φαρισαίους κάνει τὴν πρωτοφανῆ ὑπέρβασι, τὴν ὑπέρβασι τοπικῶν ὀρίων. Σάν νά περνᾷ τὰ πρὸς βορρᾶν σύνορα ὁ Χριστός. Περνᾷ τὰ σύνορα, πρὸς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος (σημερινός Λίβανος). Ἐχθροὶ γιά τούς Ἰσραηλίτες οἱ Χαναναῖοι, πού κατοικοῦσαν τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ὁ Χριστός τὰ ξεπερνᾷ, κάνει ὑπέρβασι ἢ ἀγάπη Του. Ἐχθροὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν, μά γιά τόν Χριστό εἶναι φίλοι. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Ἥλιος χωρὶς σύνορα.

5. ὑπέρβασις τοπικὴ καὶ μιᾶς γυναίκα. Κάπου στὰ σύνορα συναντήθηκε ὁ Χριστός μέ μία γυναίκα. Χαναναία. Δέν εἶναι Ἰσραηλίτισσα. Καί λοιπόν; Δέν βλέπετε; Ὅ,τι δέν ἔκαναν οἱ Ἰσραηλίτες, τό ἔκανε μιά Σαμαρείτιδα. Ὅ,τι δέν ἔκαναν οἱ δύο Ἰουδαῖοι, ὁ ἱερέας καὶ ὁ λευῖτης, τό ἔκανε ὁ Καλὸς Σαμαρείτης. Ὅ,τι δέν ἔκαναν οἱ ἑννέα Ἰσραηλίτες πρῶν λεπροί, τό ἔκανε ὁ ἕνας, ὁ ἀλλογενής, ὁ Σαμαρείτης. Ἡ Χαναναία μᾶς φέρνει τὰ νέα, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι γιά ὄλους.

6. ὑπέρβασις πίστεως. Ζητᾷ κάτι ἢ Χαναναία, πού πιστεύει ἀκράδαντα. Δέν ἔχει ὀλιγοπιστία. Ἐχει ὑπερβῆ τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς Γαλιλαίας ἢ φήμη τοῦ Χριστοῦ. Ἐχει ὑπερβῆ τὴν ἀπόστασι ἢ κραυγὴ τῆς πονεμένης μάνας: «Ἐλέησόν με, Κύριε, νιέ Δαβίδ. Ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται». Ἐμένα νά ἐλεήσῃς. Ἐγὼ φταίω πού τό κορίτσι μου ὑποφέρει. Καί ἐγὼ σάν μά-

να πονάω, πού τό βλέπω ἔτσι νά βασι-
νίζεται. Καί ἐγώ μπορῶ νά Σοῦ μιλήσω.
Ἐκεῖνο, τό καϋμένο, δέν ἔχει τήν ἐλευθε-
ρία του νά Σέ ἱκετεύσῃ. Λοιπόν, Κύριε,
δέν τό ἀξίζω. Δέν ἀπαιτῶ ἀμοιβή. Ἐλε-
ος ζητῶ, Ἐλέησέ με! Πιστεύω πολύ!...

7. Καί ἄλλη ὑπέρβασις. Ὑπέρβασις
τῆς πίστεως εἶναι ἡ ἐπιμονή. Δέν Τοῦ
χτύπησε τήν πόρτα μιά φορά. Δέν ἐ-
κραύγασε. Κραυγάζει. «Κράζει ὀπισθεν
ἡμῶν», λένε οἱ μαθητές. Δέν θά μιλή-
σης ἀπλῶς στόν Χριστό. *Θά μιλάς!*
Καί δυνατά καί ἐπίμονα, καί ἐπί-
πονα καί συνεχῶς.

8. Μετά τήν ὑπέρβασι τῆς πίστεως, ἡ
ὑπέρβασις τῆς ταπεινοφροσύνης.
Ἐνοχλοῦνται οἱ μαθητές ἀπό τό κράξιμό
της. Δέν ἐνοχλεῖται ὁ Ἰησοῦς. Ἀλλά καί
δέν σπεύδει ἀμέσως νά ἱκανοποιήσῃ τό
αἴτημά της. Τό χρυσάφι δοκιμάζεται
πολλές φορές στή φωτιά. Καί ἡ Χανα-
ναία μάνα, χρυσάφι στήν καρδιακή πί-
στι, ἔχει δοκιμαστή τόσα χρόνια. *Δοκι-
μάζεται* καί τώρα μέ μία δοκιμασία
παράξενη. Ὁ Χριστός... ὑποκρίνεται!
Ἐποκριντής ὁ Χριστός; Δέν εἶναι δυ-
νατόν νά ἔχῃ ὑποκρισία ὁ Χριστός. Ἡ
μᾶλλον, προσποιήθηκε ἀδιαφορία ὁ
Χριστός, Ἐκεῖνος, πού τό ἐνδιαφέρον
Του ἔγινε ΣΤΑΥΡΟΣ. Τήν δοκιμάζει.
Τῆς θίγει τήν εὐαίσθητη *ἐθνική χορ-
δή*. Δέν ἦταν Ἰσραηλίτισσα! Δέν τήν
πειράζει. Τῆς θίγει τήν *ἀνθρώπινη
ἀξιοπρέπεια*. Εἶσαι σκυλάκι!... Οἱ
ἄλλοι τά παιδιά Μου. Δέν τήν πειράζει...

9. Δέν τό βάζει κάτω. Ἡ ἀγάπη λύ-
γισε τόν Οὐρανό καί κατέβηκε ὁ Θεός.
Δέν θά λυγίσῃ τώρα; Δέν θά ἐνεργοποι-
ηθῇ τώρα; Ὑπέρβασις ἡ *προσευχή*
της. Περνᾷ μπροστά. Πέφτει στά πόδια
Του. *Ναί, σκυλάκι εἶμαι!* Ἄσε νά
γαυγίζω στήν αὐλή Σου. Ἄλλωστε
μοῦ φτάνει ἕνα *ψίχουλο* ἀπό τή δύνα-
μί Σου. «Κύριε, βοήθει μοι».

10. ● Καί τότε ἔρχεται ἡ σπουδαιότε-
ρη ὑπέρβασις. Τό θαῦμα γίνεται. Αυτό,

τό νά γίνῃ ἕνα θαῦμα, γιά τόν Χριστό,
εἶναι *βάσις*, ὄχι ὑπέρβασις! Ὑπέρβα-
σις εἶναι τό *ἐγκώμιο*, πού τῆς πλέκει
ὁ Χριστός. «Ἦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πί-
στις, γενηθήτω σοι ὡς θέλεις». Ὅτι θέ-
λεις θά γίνῃ. Ἀρκεῖ αὐτό πού θέλεις νά
εἶναι γιά τό συμφέρον σου. Ἀρκεῖ ἡ πί-
στις σου νά μήν ἔχῃ καμμία *χαρμά-
δα ὀλιγοπιστίας*. Ἀρκεῖ νά τό
ζητᾷς γονατιστός ἀπό τόν Χριστό.

— Κύριε, ποιόν θά ἐγκωμιάσῃς; Ποι-
ός ἀπό μᾶς ἔχει πίστι, ὄχι σάν τῆς Χα-
ναναίας, μεγάλη, ἀλλά μικρή, ὡς κόκκο
σινάπεως; Ποιός; Δέν θά Σοῦ ἀπαντή-
σουμε. Θά Σοῦ ζητήσουμε: «*Πρόσθες
πίστι!*». Πίστι ποσοτικά μεγάλη καί
ποιοτικά καθαρή.

Τέσσερις οὐράνιες λέξεις ριγμένες στό βουρκο!

Πόν τελευταῖο καιρό τό θέμα πού μο-
νοπώλησε τή δημοσιογραφία, τήν
τηλοψία, τίς πολιτικές συζητήσεις,
τήν ἑλληνική κοινωνία, δέν ἦταν ἄλλο
ἀπό τόν «γάμο» *ὁμοφύλων ἀτόμων*. Ἡ
Κυβέρνησις ἐπεστράτευσε ὅλα τά ὄπλα
της γιά νά πείσῃ, κυρίως τοὺς βουλευτές
της, νά ὑπερψηφίσουν τό νομοσχέδιο,
πού θά καθιερώσῃ τή γαμική σχέσι δύο
ὁμοφυλοφιλικῶν ἀνδρῶν (μεταξύ τους)
καί δύο ὁμοφυλοφιλικῶν γυναικῶν (με-
ταξύ τους). Λειτουργήσῃ καί διήμερο
εἰδικό φροντιστήριο, γιά νά πειστοῦν τά
«μαθητοῦδια», οἱ κυβερνητικοὶ βουλευ-
τές, ὅτι δέν πρέπει νά ἐκθέσουν τόν ἀρχη-
γό τους, ὅτι ὀφείλουν νά συνταχθοῦν στό
σύνθημά του γιά ἱκανοποίησι τῶν ὁμο-
φυλοφίλων (φίλων του).

● Τά ἐπιχειρήματα ὑπέρ τοῦ «*παρά φύ-
σιν*» «γάμου» θά μπορούσαν νά συνοψι-
στοῦν σέ τέσσερις λέξεις:

- Ἀγάπη!
- Ἐλευθερία!
- Δικαίωμα!
- Ἰσότητα!

● Βέβαια δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού

έπιστρατεύονται ἅγιες λέξεις για βρωμερούς σκοπούς. Καί ὅταν πάλι ἡ Βουλή γκρέμιζε μέ νομοσχέδιο τήν τιμιότητα στή γαμική σχέσι τῆς εὐλογημένης οικογένειας, καί καθιέρωνε τήν **ἀποποινικοποίηση τῆς μοιχείας**, καί τότε οἱ τέσσερις λέξεις ἐπιστρατεύτηκαν.

- Καί ὅταν πάλι ἡ Βουλή τσαλαπατοῦσε τήν ἱερότητα τοῦ γάμου καί ἔστειλε τά ζευγάρια στόν... **δήμαρχο** νά τά εὐλογῇ καί νά τά νομιμοποιῇ, καί τότε οἱ ἅγιες λέξεις ἐπιστρατεύτηκαν.

- Καί ὅταν πάλι ἡ Βουλή ἐπανεφέρε τή θανατική ποινή για τά ἀθῶα κυφορούμενα βρέφη, τόν γνωστό φόνο τῶν **«ἀμβλώσεων»**, καί τότε τίς ἴδιες λέξεις ἐπικαλέστηκε.

- Καί ὅταν πάλι ἡ Βουλή τήν πιό ὑπέροχη ὑπόθεσι πού λέγεται «οικογένεια», τήν τύλιγε σ' ἕνα χαρτάκι, πού λέγεται **«σύμφωνο συμβίωσης»**, πάλι τίς τέσσερις λέξεις «πιπίλαγε»!

Ἄς δοῦμε τίς ἅγιες λέξεις

Ἄγάπη! Ἄγαπιῶνται, λένε! Καί ἀφοῦ ἀγαπιῶνται μπορεῖ ὁ ἄντρας νά ἔξαπατᾷ τή γυναίκα του καί νά βραβεύεται για τή μοιχεία του (τό ἴδιο καί ἡ γυναίκα).

Ἐλευθερία! Ἡ γυναίκα εἶναι ἐλεύθερη νά προσφεύγη στόν ἐκτρωσιολόγο καί νά τοῦ... προσφέρῃ τό ζωντανό παιδί τῶν σπλάγχων της, για νά τό σφάξῃ!

Δικαίωμα! Οἱ ἀνώμαλοι, οἱ ὁμοφυλόφιλοι, ἔχουν ἴσα δικαιώματα μέ τούς φυσιολογικούς ἀνθρώπους καί ὡς πρός τόν σεξουαλικό τους προσανατολισμό!

Ἰσότητα! Στήν ἴδια ζυγαριά ἐκτιμοῦνται καί τό φυσικό καί τό ἀφύσικο, καί τό κτηνώδες καί τό ἀνθρώπινο, καί τό ἱερό ζευγάρι «μπαμπᾶς καί μαμᾶ», καί τό τερατώδες ζευγάρι «γονιός 1 καί γονιός 2».

- Ἡ Ἐκκλησία θά κάνῃ τά πάντα ὥστε νά διαφυλάξῃ τήν ἱερότητα τῶν τεσσάρων λέξεων.

- **1. Ἄγάπη!** Ποιός σᾶς εἶπε, ὅτι ἀγάπη εἶναι ἡ αἰσχύρτητα; Ποιός σᾶς εἶπε, ὅτι τό νά παρασύρῶνται ἕνα κορίτσι καί ἕνα ἀγόρι καί νά συζοῦν πορνικά, αὐτό λέγεται ἀγάπη; Καί ποιός σᾶς ἔδωσε τήν ἄδεια νά παίρνετε τό θεϊκό δῶρο τῆς ΑΓΑΠΗΣ καί νά τό ρίχνετε στό βούρκο; Ἄκουστε, λοιπόν, τί λέει ἡ Ἁγία Γραφή ἐπιγραμματικά: **«Ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ»** (Α' Κορ. ιγ' 8).

- **2. Ἐλευθερία!** Ποιός σᾶς εἶπε, ὅτι τό νά κάνῃς βουτιά στό γκρεμό εἶναι ἐλευθερία; Ποιός σᾶς εἶπε, ὅτι κάθε λογῆς ἀμαρτία, ἀτιμία καί ἀνωμαλία ἐπιτρέπονται ἐν ὀνόματι τῆς... ἐλευθερίας; Νά, ἡ ἐλευθερία εἶναι τό δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο, για νά ρεγουλάρῃ τήν ψυχὴ καί τό σῶμα του καί νά μὴ καταντᾷ συρόμενος καί διασυρόμενος ἀπό τήν πάσης φύσεως ἐξάρτησι. Δόθηκε ἡ ἐλευθερία για

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστέρη

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ **10 €**. Κύπρου **20 €**.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης **20 €**. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: **δολᾶρια 30.**

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἡμερολόγιο ἔτους 2024

Ἀφιερωμένο στόν εὐαγγελιστή Λουκᾶ, τόν ἰατρό, τόν συνέκδημο τοῦ Παύλου, τόν συγγραφέα τοῦ τρίτου Εὐαγγελίου καί τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Τιμᾶται 1 εὐρώ. Για περισσότερα (πάνω ἀπό 30) γίνεται ἔκπτωσης 30%.

Τηλ.: 2103212713-2109765440.

πτῆσι πρὸς τὰ πάνω, ὄχι γιὰ *πτῶσι* πρὸς τὰ κάτω. Ἀκοῦστε πάλι τὴν Ἁγία Γραφή: «*Ὑμεῖς ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί. Μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῆς σαρκός, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις*» (Γαλ. ε' 13).

● **3. Δικαίωμα!** Ποιὸς σᾶς εἶπε, ὅτι ἡ ἀρρώστια εἶναι δικαίωμα; Ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι ἡ διαστροφή εἶναι δικαίωμα; Ποιὸς σᾶς εἶπε, ὅτι τὸ ἀναποδογύρισμα τῶν ἀξιών καὶ τὸ «κουρέλιασμα» τῶν παραδόσεων μας εἶναι δικαίωμα; Πότε ἐπὶ τέλους θὰ κατανοήσουμε, ὅτι ἓνα δικαίωμα ἔχουμε, νὰ δεχθοῦμε τὸ **δικαίωμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ** καὶ νὰ πορευθοῦμε ὡς θεοειδεῖς ἄνθρωποι καὶ ὄχι ὡς ἀνθρωπόμορφα ζῶα;

Ἴσως ἢ δὲν ἔχει δικαίωμα τὸ παιδί νὰ ζήσει; Γιατί τοῦ τὸ ἀπαγορεύετε; Γιατί τοῦ σφαγιαζέτε τὸ πῖο ἱερό δικαίωμά του;

Ἴσως ἢ δὲν ἔχει δικαίωμα ἡ φιλικὴ καὶ στὴν Κυβέρνησι ομάδα τῶν ΛΟΑΤΚΙ νὰ προκαλῆ μέ τίς ἀνήθικες... παρελάσεις της. Οὔτε μπορεῖτε νὰ ταυτίζετε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργαζομένου τίμια ν' ἀμοίβεται δίκαια, μέ τὴν ἐξαλλοσύνη ἀνηθίκων ἀτόμων.

● **4. Ἰσότητα!** Ποιὸς σᾶς εἶπε, ὅτι ἰσότητα σημαίνει νὰ φυτεύης δίπλα ἀπὸ τὸ ὁμορφο λουλούδι, τὸ ἀγκάθι πού ματώνει; Ὁ Χριστὸς ἔφερε στὸν κόσμον τὴν κοινω-

νικὴ ἰσότητα. Ἴσως ἢ δὲν εἶναι ἴσοι ὡς πρὸς τοὺς *ρόλους*. Ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι ἰσότητα σημαίνει τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ πηγαίνουν στό ἴδιο... σχολεῖο;

Ἴσως ἢ δὲν εἶναι ἴσοι ὡς πρὸς τὸν *ἄξιον*. Ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι ἰσότητα σημαίνει τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ πηγαίνουν στό ἴδιο... σχολεῖο;

● Ἴσως ἢ δὲν εἶναι ἴσοι ὡς πρὸς τὸν *ἄξιον*. Ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι ἰσότητα σημαίνει τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ πηγαίνουν στό ἴδιο... σχολεῖο;

Πολιτισμὸς καὶ κληρονομιά

«Σήμερα δὲν κρίνεται ἡ ὑπεράσπιση τῆς ἀξιοπρέπειας, τῆς ἐργασίας, τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς, πρᾶγμα πού κανεὶς δὲν θὰ ἀμφισβητοῦσε σοβαρά.

Κρίνεται ἡ προσπάθεια νὰ διαμορφωθεῖ μία ἄλλη κοινωνία, ἓνας ἄλλος πολιτισμὸς, μέχρι καὶ ἓνα ἄλλο εἶδος ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου πού φτιάχνει τὸν ἑαυτό του καὶ ὀρίζει τὴ ζωὴ του, καθεὶς μέ τὰ δικά του κριτήρια.

Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν προβληματιστεῖ κανεὶς μέ τὴ διαφαινομένη ὑποχωρητικότητα στὶς ἐπιθυμίες καὶ τὰ κελεύσματα μιᾶς συγκεκριμένης καὶ διεθνῶς προωθουμένης ἰδεολογικῆς τάσης.

Ἡ Ἑλλάδα εἶναι χώρα μέ μοναδικό πολιτιστικό πλοῦτο. Δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνεῖται τὴν παράδοσή της καὶ νὰ ὑποτάσσεται σὲ ἰδεολογικὲς προτάσεις χωρὶς ἠθικὸ καὶ πολιτισμικὸ ὑπόβαθρο, χωρὶς σοφία καὶ εὐαισθησία στὴν πολιτιστικὴ καὶ θρησκευτικὴ κληρονομιά».

(Ἐφημερίδα «Καθημερινή», 21.1.2024)

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τὰ 10 εὐρὼ καὶ γιὰ τὸ 2024

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρὼ) καὶ γιὰ τὸ ἔτος 2024.

● Στὸ λογαριασμὸ:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στὸ λογαριασμὸ:

123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ἔμβλημα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**